

[Finansministeren.]

sige, at i England har man et meget, meget større lønmodtagerfradrag, end vi har i dansk skattelovgivning. Det er jo forholdsvis beskedent, hvad vi har af den slags. Det er altså ikke udtryk for, at jeg ønsker, at vi nu skal have et skel. Jeg finder det bare rimeligt at lave denne ajourføring i lønmodtagerfradraget.

Hr. Enggaard takkede mig for, at afskrivningen kunne tages med. Det sagde jeg ikke. Jeg gav oplysninger om, hvad det var for forslag, vi tænkte os at komme med, men det var ikke min tanke, at det skulle med i denne omgang, for hele afskrivningsproblematikken er jo en stor sag for sig.

Jeg vil gerne svare positivt på det, der blev spurgt om med hensyn til mulighederne for en bedre budgetlægning i forbindelse med kildeskatten. Det er spørgsmålet om restancerne først og fremmest, spørgsmålet om, hvorvidt man kan få det talmæssige materiale frem gennem kildeskattedirektoratet. Det er absolut et af de svage punkter i kildeskattedirektoratet, at man ikke kan det nu, men vi arbejder med det, og det skal vi have klaret.

Endelig sagde hr. Enggaard, at der var en sammenhæng i den pågældende leder i Fyns Tidende. Ja vel, der er en sammenhæng, det er rigtigt nok, og det interesserer mig meget, at også hr. Enggaard mener, der er en sådan sammenhæng. Det vil altså sige, at vi måske kan forhøje afgiften på omsætningen af fast ejendom og eventuelt gå ned i motorbeskatningen. Jeg ved ikke, om det var noget i den retning, hr. Enggaard tænkte på.

Hr. Dahlgaard ankede over, at jeg ikke havde besvaret et konkret spørgsmål. Det vil jeg da gerne gøre. Han spurgte, hvorvidt samtlige lønmodtagere nu skulle gå til skattemyndighederne og få deres kort ændret til november — eller december, må det blive — for at få dette lønmodtagerfradrag med ind. Det vil jeg meget fraråde de pågældende lønmodtagere at gøre, for forholdet er jo det, at sygekassekontingentet bortfalder — det var det, jeg var lidt inde på tidligere. Skal det ene rettes, skal det andet også rettes, og da de to ting på dette felt vejer hinanden op, vil jeg altså anbefale, at man ikke foretager sig noget. Man får en slutskatteopgørelse for 1973, og så skal det

nok vise sig, at de to ting passer meget pænt sammen.

Endelig til spørgsmålet om, hvem der har skrevet min tale. Hr. Dahlgaard sagde, at han ikke var sart. Det ved vi alle sammen han ikke er. Det var nu ikke mig, der bragte spørgsmålet om talen ind i billedet. Det var hr. Poul Schlüter, der meddelte folketinget, at den ikke kunne være skrevet af embedsmænd, den måtte være skrevet af finansministeren. Det har jeg bekræftet. Men jeg vil gerne, når hr. Dahlgaard nu var inde på at give mig retningslinjer for, hvad jeg skal sige i en fremsættelsestale, sige, at jeg forbeholder mig til enhver tid at sige det, jeg mener er sandheden, uanset om det falder i hr. Dahlgaards smag eller ikke.

Til hr. Holger Hansen vil jeg på egne og socialministerens vegne sige, at det er ikke nogen rigtig opfattelse, at når man én gang er blevet enig om at lave en ordning af en bestemt karakter og form, kan man ikke ændre på den. Jeg kan da sige, at den tidligere socialminister, der blev henvist til, hr. Kaj Bundvad, ofte talte med mig, mens jeg var finansminister forrige gang, for at få lavet det om. Han ville have det væk, sådan at det blev dækket ind over den almindelige skatteskala, så han kan altså heller ikke have haft den opfattelse, at det var noget, der skulle eksistere til evig tid. Det er gerne sådan, når man skal lave noget nyt, at man sætter en halv eller en hel procent af til et eller andet. På den måde får man det bedre igennem, når man skal lave noget nyt, og kan måske lave en fond. Når der så er gået nogen tid, finder man ud af, at det er så indarbejdet i hele vores opfattelse — og det må man jo sige om folkepensionen — at det føles rimeligt at sige: lad det gå ind i den almindelige beskatning.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Jeg har kun nogle enkelte bemærkninger til hr. Dahlgaard. Jeg tror ikke, vi længere, om jeg så må sige, taler ved siden af hinanden i spørgsmålet om besparelser og udgifter. Det er klart, at det er den samlede sum af udgifter, man skal vurdere, og i det omfang man fraregner prisstigningerne, er den samlede sum af udgifter udtryk enten for en aktivitetsstigning eller for indkomstoverførsler.